

[Ulrich.]

man opretter, jo større Konkurrence faar disse smaa allerede eksisterende Brug; og da man ved rent positivt, at disse smaa Brug ikke kan hverken forrente eller afdrage de Laan, de har fra Staten, forekommer det mig rent nationalekonomisk set at være en ganske fortvivlet Handling vedblivende at smide Penge ud til dette, som man ved betyder Tab for Staten.

Men bliver det ikke ogsaa til Tab for de Mennesker, der faar disse smaa Brug, unge friske Mennesker, som mener: Ja, her aabner sig Adgang for os til at blive vore egne Mænd? De møder med nogle fra deres Tjenestetid sammensparede Penge, kommer ind i disse Brug, og i Løbet af nogle Aar er de ruinerede og ser ikke nogen som helst Udvej til at klare hver sit: Er det Livslykke for disse Mennesker? Er det Forhold, man skal ønske at saadanne Mennesker gaar ind i? Absolut ikke! Derfor forstaar jeg ikke, at de tre sammenløbende Partier vover paa nærværende Tidspunkt at fremsætte saadanne Forslag.

Man bruger den sædvanlige Frase, som ogsaa er brugt her i Dag af baade den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Larsen [Bjerre]) og den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Johannes Hansen), at der staar Masser af Mennesker, der gerne vil have Jord. Men hvad er det for Mennesker? De fleste er den Slags Mennesker, som ingen anden Udvej har. De ved, at her faar de baade i Pose og i Sæk, og at de ikke behøver at bekymre sig, om de nogen Sinde kan betale tilbage, hvad de laaner. Men det er jo ikke den Slags Mennesker, Staten skal hjælpe. De Mennesker, som har Forstaaelse af Øjeblikkets vanskelige Situation for Landbruget, melder sig ikke; de holder sig tilbage, for de vover ikke dette Eksperiment, men de andre kommer — saaledes som ogsaa den ærede Ordfører for Venstre nævnte —, for de har intet at tabe. De, der har noget at tabe, skal nok vogte sig for under denne Tilstand at gaa ind i det Ragnarok, som Oprettelse af selvstændige mindre Landbrug er.

Det foreliggende Lovforslag er jo en Sammendragning af hele den hidtil gældende Jordlovgivning, en Sammendragning, vi fra vor Side har gjort os til Talsmænd for i flere Aar ved Behandlingen af de forskellige Jordlovsforslag, og som man nu endelig fra Regeringspartiernes og Venstres Side er gaaet med til at realisere. Det er et Fremskridt, at de unge Mennesker, som vil benytte Statens Jordlovgivning, kan se i en enkelt Lov; hvordan Betingelserne er, i

Stedet for at skulle lede 20 forskellige Love igennem for at se, hvilke Foranstaltninger der kan passe for dem. Denne Sammen- dragning af de forskellige Love er gjort paa en mere eller mindre klodset Maade. Man har vel nok faaet det meste med, men hele den Form, hvorunder det er stillet op, kan, mener jeg, i høj Grad kritiseres, uden at jeg dog skal opholde det høje Ting dermed; det kan foregaa under den kommende Udvalgsbehandling.

Der er dog enkelte Ting i Lovforslaget, jeg nærmere vil omtale. Det forekommer mig, at naar den højtærede Minister endelig er naaet saa vidt, at han vil søge at skabe et nyt Jordlovsudvalg, han da burde have tænkt paa, at vi nu har faaet en Lov, der omhandler ogsaa Gartnerier og Havebrug. Derfor synes jeg, det havde været naturligt, om den højtærede Minister havde aabnet Adgang til, at der kom en Repræsentant for Gartnerne ind i Jordlovsudvalget. Jeg ved godt, at der kan i hvert enkelt Tilfælde tilskikkes Kommissionen en gartnerikyndig Mand, men det vilde have sin store Værdi, om der i Jordlovsudvalget sad en Ekspert paa dette Omraade, som under dets Arbejde kunde udtale sig om de enkelte foreliggende Forslag. Det vilde være en Støtte for Jordlovsudvalget. Jeg skal meget anbefale Ministeren at overveje at tage en gartnerikyndig med i Jordlovsudvalget.

Den højtærede Landbrugsminister ønsker, at der skal være to Næstformænd. Det glæder mig at konstatere, at der allerede er Revner i det Samvirke, som er etableret mellem de tre sammenløbende Partier. Vi hørte af den ærede Ordfører for Venstre, at han fandt, det var ganske aparte, at der skulde være tre til at bære det Ansvar, som absolut kun een kan bære. Det er en fuldstændig rigtig Bemærkning af det ærede Medlem, at naar vi har en Formand for Statens Jordlovsudvalg, er det ham, der maa bære Ansvaret i Forening med de Mænd af Udvalget, som bliver delegeret til at deltage i Afgørelsen af de enkelte Sager. Det er gaaet paa glimrende Maade hidtil. Der bliver nedsat et Underudvalg bestaaende af de to Medlemmer, som bor nærmest det Sted, hvor Handelen skal foregaa, og som sammen med Formanden bliver delegeret til at ordne den og den Sag.

Jeg forstaar ikke, hvad de to Næstformænd skal være til. Det vil kun kunne føre til, at disse tre Mennesker hver for sig fralægger sig Ansvaret, og hvem skal saa bære det? Nej, maa vi bede om, at det bliver det nuværende System, der bliver